

Gender escapisme

Dit boek beschrijft mijn gender-proces. Het wijkt vast sterk af van het proces dat andere mensen neigen te doorgaan.

1. Afscheid

Als iets niet werkt en je doet dan het omgekeerde, waar kom je dan uit?

Bij iets dat werkt? Maar men zou anders zijn dan voorheen.

Wat is een depressie?

Het is zoals een moeras. Het sleept aan. Al wat gebeurd is. Een moeilijk verleden. Al wat men kwijtspeelde zonder dat het de eigen keuze was. Misschien ook een verstoorde psyche die verdere moeilijkheden met zich kan meebrengen. En men wordt moe.

Dus wat is het omgekeerde?

De bevrijding. De verlossing van dat wat aansleept. Een andere, vernieuwde zelf.

Wil jij de wil? Of wilt de wil jou?

De wil is soms handig. Zoals de wil om geld te verdienen omdat je het nodig hebt. Of de wil om één of ander project op te starten omdat het je deugd zou doen.

Maar de wil veronderstelt dat jij weet wat je wilt. En dat is vaak niet zo. Mensen (ik ook) denken dan geregeld... het hoeft zo te zijn... ik hoef dat te doen... terwijl ze misschien helemaal mis zijn. En dan is de wil dom.

Niet exact het tegenovergestelde van de wil... is de conditionering. Waarmee ik bedoel... dat een ervaring zich vormt. En dat is wat elke ervaring doet.

Ja, de wil kan gepaard gaan met een ervaring. Mijn ervaringen met de wil zijn eerder negatief. Liefst dan zoveel mogelijk ervaring met zo weinig mogelijk uitoefening van de wil. Om dan eerder de ervaringen te willen dan de wil.

Moralen... als ik eraan denk, dan voel ik al de pijn van het negatieve oordeel van anderen naar mij.

Bij moralen lijkt het alles of niets te zijn. Iemand die nog een vrij ongerept hart heeft en veel te naïef is, zou het met iedereen goed willen voorhebben. Om hen te helpen. Om hen niet uit te sluiten. Niemand hoort vast zo naïef te zijn. Dat zou veel te schadelijk kunnen zijn. Maar op zijn minst was er de intentie. Iemand die niet zo naïef wilt zijn maar wel echt moreel wilt zijn, zou vast evenmin iemand willen uitsluiten. En zou het evenzeer willen proberen, naar eenieder die hun pad kruist, om hen te steunen, raad te geven of om medeleven met hen op te brengen. Er zijn vast grenzen. Maar uitsluiting zou iets jammerlijk zijn voor hen. Iets dat ze niet willen maar dat niet anders kan.

Maar in de samenleving loopt het wat anders. Soms zijn mensen heel snel uit om iemand te aanzien als iemand die niet

deugt omdat ze bevooroordeeld zijn. Soms zijn ze niet zo snel uit om iemand als dusdanig te willen aanzien maar komen ze uiteindelijk toch tot een dergelijke conclusie omdat ze bv. gekwetst zijn geweest door die persoon of omdat ze niet met dat gedrag konden omgaan. En uiteindelijk kan men dan bevonden worden als iemand die niet deugt of als iemand die een corrupt kantje heeft of iets dergelijks.

Maar het oordeel neigt altijd af te wijken van de hele waarheid en soms wijkt het enorm af. Een neveneffect hiervan is het belang van conformiteit in de samenleving. Immers, hoe meer men conform is, hoe minder men verkeerd beoordeeld neigt te worden. Aldus, conformiteit is voor de samenleving van belang... omdat mensen neigen verkeerd te oordelen!

En als men verkeerd beoordeeld wordt, dan kan men vermeden worden of geschuwd worden. En dat mijden op zich, daar lijkt niet altijd iets mis mee te hoeven zijn. Dat kan helpen om zichzelf te beschermen. Maar dit laten doorgaan voor wat moreel is om zo een clubje te vormen van zij die goed zijn. Of ervoor kunnen doorgaan. Dat deugt misschien enkel vooral voor hen. En soms ten nadele van iemand die het niet zozeer verdiende om uitgesloten te worden in de naam van goedheid.

Voor zij die zich wat uitgesloten voelen (en voor eenieder), zou het beter kunnen zijn om niet zo zeer goed te willen zijn. Immers men behoort niet tot het clubje. En het zou moeilijk kunnen zijn om conform te worden aan hun normen en waarden. (Of dat wat doorgaat voor hun normen en waarden.)

Eerder dan doen wat een beetje omgekeerd is. De omhelzing van het amorele. Het amorele als datgene wat niet doorgaat

voor wat moreel is of immoreel is. Dat is het geval bij de liefde zelf. Zoals bij een koppeltje dat elkaar een kus geeft voor het slapengaan. Meestal zullen ze zich niet bezighouden met moralen. Het komt gewoon uit de liefde voor elkaar. De moralen kunnen impliciet aanwezig zijn zoals de moraal van “het geven om elkaar”. Maar ze houden zich niet zozeer bezig met die moraal. Eerder zijn ze in de beleving van die liefde.

De liefde zelf, hoe problematisch ze kan zijn, hoe veiliger ze is wanneer ze vrij blijft. Vrij van moralen waaruit geïmpliceerd wordt dat je dit dient te doen of dat dient te doen voor hem/haar. Maar zolang men die dingen wilt doen voor hem/haar vanuit de eigen vrijheid, dan kan ze alsnog mooi zijn.

En omgekeerd aan het conform zijn aan moralen die mogelijk niet deugen voor zich, kan de non-conformiteit dan deugen als iets dat amoreel is in haar beleving. Maar impliciet, een beetje verstopt, schuilen er moralen in die de motivatie zijn voor die non-conformiteit. En het brengt mij vreugde i.p.v. die pijn. Een beetje bevrijd. En vrijheid hebben, is moreel. Maar haar beleving is vaak amoreel.

Empathie opbrengen is om zich bloot te stellen en om zichzelf te geven aan anderen. Als die empathie wordt genegeerd of aangevallen, dan kan dat schadelijk zijn voor zich.

Het omgekeerde, min of meer, is om empathisch te zijn naar hen die men kan vertrouwen.

Hieraan gerelateerd is het probleem met ‘waarheid’. Andere mensen kunnen hun ‘waarheid’ hebben over jou. Daarmee is het nog niet de waarheid. Als jij afhankelijk bent van hun ‘waarheid’, als jij het nodig vindt om jouw waarheid, datgene waarvan je weet dat het waar is over jou, naar buiten te krijgen opdat jouw waarheid ook meer de waarheid wordt naar de buitenwereld... en als dat niet lukt... dan kan dat schadelijk zijn voor jou.

Het omgekeerde, min of meer, is om een eigen waarheid te vormen voor jezelf die je los maakt van de meningen van anderen over jou.

En ook nog... als iets niet werkte voor jou doordat je de verkeerde dingen deed of op een verkeerde manier was voor jou, dan kan andere dingen doen en op een andere manier zijn.

2. Herontdekking

Om even vrij te zijn, me niet bezig houdend met wat goed zou zijn, vertoevend in de ervaring. Gender-escapisme.

De finale aanstoot. Verloren verantwoordelijkheid leidend tot verboden vrijheid. Zo stout, zo lief. Mijn onverdiende geluk, omhelzend.

Moraliteit zou dienen om elkaars waarheid (daar waar er waarheid in is) te ondersteunen opdat de persoon niet opgegeven wordt tenzij het niet anders kan. Moralen in de praktijk is vaak de waarheid van de ene ten koste van de waarheid van de andere.

Men kan daar zo in meegesleept worden dat de eigen waarheid niet meer geldig lijkt tenzij anderen die ook zouden geloven.

Waarom zich niet bevrijden van de waarheid van anderen? Waarom niet gewoon een eigen waarheid hebben, als af en toe herboren zijn in een hernieuwde herkenning van zichzelf, nog vrij van hun waarheid over zich? Ja, graag. Met een glimlach.

Zo'n stoute meid. Ze weet wat ze wil. Ze gaat ervoor. Laat ze zich meeslepen? Oh ja! Maar ze verliest zichzelf niet. En wil niemand iets misdoen. Ze wilt genieten. Haar vreugde omdat ze weet wie ze is.

Ach, die lieve meid. Die liefde wilt opbrengen voor iedereen door voor hen iets moois te wensen. Dan toch voor heel eventjes. Nee, ze mag niet de verkeerde stoutheid hebben. Opnieuw wat trots. Zichzelf graag ziend.

Ach... ze wil zichzelf geven. Om herkend te worden, vervuld te worden door de andere, elkaar vervullen, gewild, spontaan, vrij naturelle, met felle en zachte tinten. Geen tegengestelden maar samengestelden, een passionele brug tussen elkaars verlangens. Is dat al teveel gevraagd?

Hier ben ik. Aanwezig, glunderend in mijn eigen herkenning. Genietend, andere bewegingen, andere aanrakingen, teder en sensueel.

Als kind was ik een jongen. Dan kreeg ik terugkerende dromen waarin ik in een meisje veranderde. En ik voelde hoe dat was. En dat was aantrekkelijk. Maar ik was dan niet langer een jongen. Ik verloor dat. Ik wist niet meer wat te doen. Met weinig kracht kon ik uiteindelijk mezelf overtuigen dat ik een jongen zou zijn. Ik wou niets meer aandoen dat roze was. Ik was er te gevoelig aan. Maar af en toe, met een beetje heimwee, kon ik het weinige dat roze was in mijn leven stiekem nog een beetje liefhebben. Maar het was niet meer hetzelfde. Want ik was een jongen.

Dan werd ik een man met af en toe, en slechts af en toe, een zacht kantje. Het verlangen naar vrouwelijkheid kwam soms terug dichter. Maar ik kon weerstaan. Ik bleef een man.

En dan kreeg ik het moeilijk. Het zachte kantje aan mij brak en brak. En zo werd ik des te meer man! Maar ik kon er mezelf niet toe overtuigen. Ik kreeg net vreugde en verlossing door de andere richting uit te gaan. Maar haast niemand wist ervan. En nu draag ik roze. Ik voel me anders en gelukkig.

Ik ben belangrijker voor hem dan hij zelf is. En zo verschijn ik meer en meer. En zo verdwijnt hij meer en meer. In mijn vreugde en mijn glimlach ben ik voldaan. Ik wil blijven en worden. Zo onmogelijk. En zo onmogelijk om te laten. De verleiding om te zijn. Daar waar ik nooit was, kom ik piepen, niet wetend hoe. Zal het lukken? Zal het blijven falen? Gewoon ademen. Gewoon bestaan. Ik ben er nu. En nu nog wat langer. En daarna nog een beetje. In een spoor van hartjes voor mezelf.

3. Filo Sofie

De liefde mag vrij zijn. De liefde moet vrij zijn! Men mag zich openstellen. Zich goed voelen om zich open te stellen. Maar stel je niet weerloos op. Weerloosheid is voor diegenen die men echt kan vertrouwen. Zo kan je liefde vrij blijven. Of vrij worden. Opkomen voor jezelf door liefde te hebben voor jezelf. Zodat je liefde vrij zou worden. Want zij met vrije liefde, vormen een goed clubje.

De aanvaarding van mijn weerloosheid geeft mij zelfvertrouwen. Hoe mooi een vrouw kan zijn wanneer ze vol zelfvertrouwen is, alsof ze reeds weet hoe het voor haar zal gaan. Vaak is het zo. Openbloeiend laat ze haar zien in haar pracht, stralend met een kracht. Haar hart dat uitrekt. En evenzeer haar passie. Zoiets zou het kunnen zijn. Ik kan het slechts bewonderen.

Maar, soms bescheiden, ben ik blij dat ik er ben, soms wat ontkiemend, onzekere allures die ik zo snel mogelijk wil bevestigen, wanneer ze goed voelen. Een straaltje vrouwelijkheid. Met een tikkeltje allure van het sublieme.

Moralen... zoveel zonde met moralen. Mensen kunnen bv. oordelen door te stellen dat iemand anders niet deugt. Zo kunnen ze de persoon beoordelen en zich afschermen van die persoon in dat oordeel. Maar daar zou net het probleem kunnen schuilen. Het blijft open in welke mate de persoon niet zou deugen. Hun oordeel kan hen evenzeer beknotten. Het kan hen voorkomen om meer inzicht te verkrijgen.

Evenzeer, voor zij die gekwetst zijn. Zij die eerst genoten van het vertrouwen in elkaar. Om zo wat weerloos te zijn maar zonder problemen. Mogelijk net met vreugde. Bloeiend in de omgeving. Maar als het dan fout loopt, dan kunnen ze achterblijven met afhankelijkheid. Alsof iemand het voor hen moet goedmaken daar waar het is fout gelopen. Zo jammerlijk.

Zou men niet wensen dat ze de liefde vinden in zichzelf? Mogelijk met enige fierheid. Misschien vinden ze die wel om zich zo te behelpen. Maar evenzeer kan het zo belangrijk zijn om zich te bevrijden van noties van kwaadaardigheid. Ja, het grijpt plaats. Maar het helpt jou vaak niet om de wereld zo te bekijken. Want dat kan iets worden dat je uiteindelijk jezelf zal aandoen. Ga dan maar een beetje voorbij goed en slecht, in de liefde, zo amoreel in haar beleving, bevrijd van moralen, maar de liefde, daar, voor jou om je te verrijken. Met een beetje fierheid. Soms een beetje zwoel. Jezelf vullend, bevrijd van kwetsbaarheid. Wees dan. Groei opnieuw. Maar anders.

Of

Het kan ook zonder fierheid. Met trots, om liefde te hebben voor jezelf daar waar anderen het moeilijk hebben om liefde aan jou te geven. Of daar waar anderen simpelweg geen of weinig liefde hebben voor jou.

Men dient zichzelf de toestemming te geven om te zijn. Want andere mensen gaan jou die niet geven. Geregeld lijken ze jou die toestemming te willen ontnemen via hun oordeel over jou. Maar we hoeven niet “wil tegen wil” te spelen. Zoek een manier om jezelf de toestemming te geven.

4. Genderkwestie

Kan gender een keuze zijn? Kan iemand die vrij mannelijk was zich vrouwelijk gaan voelen? En omgekeerd.

Kan een echte macho, met de hulp van hormonen en wat doorzettingsvermogen, zich uiteindelijk als een vrouw gaan voelen?

Ik denk niet dat daar reeds een duidelijk wetenschappelijk antwoord op bestaat. Dus mensen die de ene mening zijn toegedaan of de andere mening zijn toegedaan, riskeren om te verzeilen in een dogmatisme.

Het grappige is, dat mensen dit volop zelf uitzoeken. Natuurlijk quasi altijd omdat ze zich niet goed voelden of zouden voelen in het ene gender. Maar sommigen hebben misschien wel een sterke associatie gehad met dat gender. Ze kunnen zich met overtuiging man of vrouw hebben gevoeld. En dan... willen ze zich anders voelen. En terwijl zovelen hun mening hebben, zoeken zij het antwoord. Ervaren ze mogelijk het antwoord. En zovele malen, denk ik, genieten ze van het antwoord. Voelen ze zich vrouwelijker of mannelijker, zoals ze dat wensten. Mogelijk werkt het voor hen niet genoeg. Mogelijk zijn ze er zelf nog niet helemaal uit. Mogelijk houdt iets hen tegen om verder te gaan. En blijven ze eerder non-binair dan transgender. Maar wat zij heel goed lijken te weten, is dat die hormonen wel degelijk iets doen. En dat is al heel wat. Heel wat voor hen.

5. Een mannelijk momentje

De tunnel van de wil, voortgaand en voortgaand, wat vergetend wie men was, jaren terug. Nog voortgaan en nog.

Is genezing nodig? Is genezing mogelijk?

De genezing van wat men in zichzelf verloren had... kan men nog zijn wie men was? Wilt men nog zijn wie men was?

Dan toch maar verder gaan, verder gaan. Men is. Men is.
Continue; evoluerend, analyserend.

Of... de verlossing door het los te laten. De hemelse discontinuïteit. Anders zijn. Men was, men was. Laat me bevrijden van mezelf. Dan toch even, even, genezen.

♥In haar.♥

♥Het licht in de tunnel. Ik voel haar al, ik voel haar nog, ik
♥voel haar weer.♥

♥De omhelzing van mezelf uit haar liefde. De liefde die ik
♥verloren had in mezelf laat zij mij voelen. Even genezen
♥van zoveel pijn.♥

♥Maar ik wil haar. Ik wil niet zonder haar. Ik wil
♥vrouwelijker zijn. Ik wil anders zijn, mezelf verliezen in
♥haar.♥

♥Haar geluk als de mijne.♥

♥♥♥

6. Schwung

Haar liefde, zuiver donkerblauw

Zo diep uitreikend, zoekend, verlangend naar contact,

herkenning

Ze draait zich nog is op haar zij

Haar kont wentelend met extra schwung

Of was het mijn kont?

Ze glimlacht, ik ook

Licht glunderend

Me even zo mooi vrouw voelend

♥Herkenning♥

♥♥♥

♥De herkenning die me voedt♥

♥Die me des te meer laat worden♥

♥Overweldigd door bloemen langs het pad♥

♥Verlangend naar die roze trui♥

♥Om soms de gloed te voelen♥

♥De herkenning van mezelf als vrouw♥

♥meer dan voorheen♥

♥Soms ben ik gewoon even daar♥

♥als die meid... of even... als een vrouw♥

7. Een beetje vrouw

Ik voel me best vrouwelijk nu. Maar geen vrouw. Ik hou ervan, altijd, maar het is zo moeilijk om me echt een vrouw te voelen. Het lukt me slechts bij momenten. Momenten die me overweldigen.

Ik zit in een andere fase. Om me van alle mannelijkheid te ontdoen. En me ondertussen vrij vrouwelijk te voelen, beseffend dat het vrouw zijn buiten bereik is. Maar zo mooi. Misschien blijf ik in die fase. Gewoon al de mannelijkheid eruit pompen opdat ik mezelf kan zijn, is al heel wat. Om te beseffen dat ik de “ik” ben. Heel de dag door. Dat is nu de uitdaging. Een nieuwe “ik” en die ben ikzelf.

Het geeft me rust om me zelfs daartoe nu in staat te voelen. Het geeft me een gevoel van vrijheid. Het besef, ook al heb ik het zelf nog moeilijk om het te geloven, dat ik kan zijn. Ik wil zijn. Enige resterende mannelijkheid is gewoon een stoorzender. Maar het zit er nog ingebakken, ook al probeer ik het altijd in de kiem te smoren.

♥Ik moet gaan beseffen dat dit mijn lichaam is.♥

8. Voetjes

Lieflijke seconden, me vullend

Zachte herkenning, zachte glimlach

Mijn voetjes glijden over elkaar

Typend met een beetje liefde

Stromend uit mij

Vrouwen bewonderend

In hun mooie jeans

En zelfzeker, stralend

Met wat glamour en wat liefde

Hun schoonheid, hun kennis

Bevestigend aan zichzelf

en stromend uit hen

In felle kleuren, krachtig zwoel

En met lichte tinten, vol van liefde, speels

Stralend uit hun zelfvertrouwen

De glimlach van hun uitdaging

Om voldaan te zijn van zoveel

Als parels, juweeltjes, glanzend

Kijkend naar die voetjes, verschijnend uit mijn jeans

♥Nu, vol zachte glans♥

9. Opnieuw daar

Leven met een mannelijk aspect is niet makkelijk. Ik heb verscheidene teksten moeten verwijderen omdat ze geschreven werden vanuit een te mannelijk perspectief. Zelfs mijn hartjes zouden gebruikt worden.

Alles wordt meer geïntegreerd. Er is nog masculiniteit maar ze raakt zelf vervrouwelijkt.

Mijn lichaam voelt soms licht vrouwelijk aan, soms erg vrouwelijk aan. Het kan schommelen van moment tot moment. Het speciale eraan is dat het vrouwelijker aanvoelt ook al ziet het er niet vrouwelijker uit. Het wordt eigen aan mij. En dat doet zo deugd.

Ik word wel. Het komt reeds wat meer in de lijn te liggen van wat ik wil. Controle wordt losgelaten in mijn voordeel. En wat ik wil is simpel, me des te meer vrouw voelen.

Het is waar, borsten zouden me niet staan. Denk ik. Al zou ik ze wel willen. Maar ze zouden een gevolg kunnen zijn van wat ik wil, me vrouw voelen.

Het voelde ook allemaal zo ongelooflijk aan. Zo buiten bereik. Het willen om vrouw te zijn en niet goed weten hoe het zelfs zou lukken. Maar het betert.

Het gender-proces lijkt wat vanzelf te gaan. Het is als een soort van conditionering van het lichaam. Zolang ik ermee voortga, volstrekt het zich. En als ik het omarm, dan misschien nog wat meer. Al verstrekt het zich ook niet zozeer zonder mij. Ik doe mijn inbreng.

Het is wel aanpassen aan een andere levenswijze. Ik doe het nog bescheiden. Mannelijke dingen mijden. Zelfs een filmpje bekijken vanuit een mannelijk perspectief, is me nog te veel. Ik wil me niet associëren met een mannelijk perspectief.

Ik doe wel enige moeite. Misschien begin ik wel de bovenhand te krijgen. Ik maak er me niet veel zorgen om omdat ik vertrouwen heb in mezelf. Dat het toch zal komen. De charme van de vrouwelijkheid.

De vrouwelijke bevlogenheid, het eerste enthousiasme is misschien wat weg. Maar ik vind een rust. Ik ben er nog altijd.

♥Lichte glimlach... met mijn hartjes!♥

Het is echt wel komen te realiseren dat er een nieuwe “ik” is. En die oude “ik”, hoeft daar niets meer voor te doen. Die hoeft niet... of niet langer... te proberen om die nieuwe “ik” te laten zijn. Ik dien te beseffen dat ik reeds anders ben. Het is deze “ik” die telt en die ik moet voeden. Het is enkel deze “ik” die voor mij hoeft te bestaan.

Misschien had ik gewoon de verkeerde “zelf”. Hoe kan je stellen dat die oude “ik” zou moeten blijven bestaan?

Waarom? Omdat andere mensen dat zeggen? Omdat je het tegen jezelf zou zeggen? Wel, ik zeg... liever een nieuwe zelf, om me beter in te voelen.

Het is ook allemaal zo dubbel. Waarom zijn we zoals we zijn? We krijgen zoveel mee, van onze ouders, tal van omstandigheden, de cultuur waarin we opgroeien, de keuzes die we maken, de omgeving waarmee we in interactie staan, enz.

Soms loopt het vrij goed. Soms lijken we meegesleept te worden. Soms is het een ware draaikolk.

Af en toe een tikkeltje veranderen. Iets dat jij kiest. Iets dat je zou bevrijden. Zou jij dat willen? Het kan een goede manier zijn om te genezen. Maar ja, misschien doe jij dat al.

Voor mij is het een beetje de ultieme verdwijntruc. Om niet alleen te verdwijnen voor de omgeving maar zelfs voor *mezelf*, door te ontsnappen in de vrouwelijkheid, genietend van de vrouwelijke aandacht die ik aan mezelf geef, verleid. De liefde voelend door te genieten van mezelf te zijn.

Maar dan weer realiseren... dit blijft niet duren... tenzij... ik ergens de hoop in mezelf vind. De hoop om met hernieuwde energie weer in mezelf te geloven.

Door misschien... mijn zachte liefde te beschermen. Om zo aan mezelf te denken... zich veilig voelend. Genezend. Wat vrolijker. Dat geeft al hoop. Om zichzelf te laten leven... is om van zichzelf te houden. Als een bloem die haar kleuren kan laten zien zonder haar blaadjes te verliezen. Jij bent vast zo mooi als je kleuren kan zien.

♥Dit was weer een dag waarin ik was. Morgen weer!♥

10. Vervanging

Er was eens een boze geest die zovele dingen onrechtvaardig vond. Maar op een dag begon hij alles te bevragen. Was haast iedereen gewoon fout? Hij en anderen. Deden zij alsof zij goed waren terwijl ze zelf ook fouten maakten? Diende moraliteit voor een groot stuk als een soort van *vervangingsrealiteit*. Omdat... datgene dat mensen niet konden verdragen, ze de andere het dan kwalijk namen. Dat was dan slecht. Maar evenzeer was het hun eigen zwakte. Het was verstaanbaar. Hij besepte dat hij dezelfde zwakte had gekend. Maar er was een soort van *vervangingsrealiteit*. Omdat mensen als reactie een eigen wereldje creëren waarin zij goed zijn en waarin andere mensen fouten hebben die niet passen bij hun goedheid. En mogelijk nog gebaseerd op verkeerde veronderstellingen. Een verdraaid oordeel over elkaar.

Maar dat was het... het hoefde eigenlijk dus niet zoveel voor te stellen. De realiteit was daar, daar naast hun roze kwetsbare wolk.

De geest voelde zich zo bevrijd dat hij uit het lichaam trad. Verrast keek hij naar beneden. Nog verraster zag hij dat er reeds een andere geest de plaats had ingenomen.

“Sorry,” zei ze, “ik hoorde iets over een roze kwetsbare wolk.”

De boze geest verdween. En zij bleef nog wat langer en langer.

Vrolijk rekte ze zich uit.

“Ach”, zuchtte ze zachtjes, “Zo’n bevrijding helpt me...”

En wat ook helpt, is dat het mannelijke aspect in mij geen manier heeft om tegen de omgeving op te kunnen. Maar hij kan blijven vasthouden aan die strijd, wat het mij moeilijker maakt om los van hem te bestaan.

Zowel het besef van onmacht als het gevoel van bevrijding, helpen mij om te kunnen leven. Vrouwelijk.

Het geeft me niet zozeer dat er iets mannelijks overblijft zolang ik voel dat ik kan bestaan. Maar ik mag ook niet talmen. Steeds opnieuw zoeken naar vrouwelijkheid, dat is mijn aspect. Dat is wat mij laat leven. Het bewijs dat ik los van hem kan bestaan. Ik dien te blijven worden.

Dat is misschien wat “hij” ook wilt. Maar hiervoor dient de mannelijkheid zich terug te trekken. Er is geen verlangen voor een vrouwelijke man. En ook niet voor een mannelijke vrouw.

Anderzijds, een mannelijk aspect kan me ook helpen om te bestaan. Om me veilig te laten voelen door “zijn kracht”. Alsof er een onzichtbare grens wordt getrokken om voor mij een veilige omgeving te creëren. Zo kan het eraan toegaan in relaties.

Maar er is ook niets mannelijks aan een vrouw die haar eigen grenzen kan trekken om zich zo veilig te voelen.

Het verlangen is dat de vrouwelijkheid de gehele persoon overmeestert. Als een vrouwelijke kracht die zo sterk is dat men er zich niet tegen kan weren.

11. Ontknoping

Zijn hele persoonlijkheid lijkt uit elkaar gevallen te zijn. Misschien was het vrij terminaal. Dat lijkt mij in ieder geval zo te zijn. Het zat vol met knopen waarvoor geen oplossing lijkt te zijn. Dat is de hele negatieve associatie. Ik kan me daarmee niet vereenzelvigen. Maar het besef dat het vrij terminaal was, kan helpen om vanaf daar de draad weer op te nemen.

Maar hoe? Door weer mannelijk te zijn?

Het verlangen ligt daar niet. Het verlangen ligt in de vrouwelijkheid. Het stemt me blij. Al die mannelijk getinte muizenissen verzwakken mij. Om ergens vanuit de hele zelf de bereidheid te vinden om vrouw of vrouwelijk te zijn, dat is de natuurlijke gang van zaken.

Het is een goede therapie. Om de eigen problemen op te lossen door is niet *zichzelf* te zijn. Alleen lijkt het hier te gaan om een kritische situatie. De therapeute neemt zijn leven over.

Ik voel de betrokkenheid in mij. Maar niet op een pijnlijke manier. Het is een mooi gevoel om me zo een beetje vrouw te voelen. Een mooi donker roze gevoel.

De mannelijke kant had gewoon zijn waanzin. Een wilde boel. Een losbol. Een losse boel. Die uiteindelijk erg in de war raakte en haast manisch probeerde om zich te vrijwaren.

Maar het was niet altijd manisch.

♥Niet altijd. Soms was het geniaal roze.♥

12. Vrije mooie vrouw

De ware verdienste is de realiteit. Ik bedoel, om de realiteit anders te zien.

Die hele roze wolk, zoals besproken in hoofdstuk 8, met haar *vervangingsrealiteit*, betekent niet dat men zou leven in een droomwereld. Eerder schuwt men een deel van de realiteit opdat men in een eigen wereldje kan leven, wat afgeschermd, en waarin men dan voor een stuk een beleving kan nastreven die in lijn ligt met wat men eigenlijk wilt. En dat kan dan gepaard gaan met noties als goedheid en conformiteit.

Maar om daar vrij van te kunnen zijn, betekent dat men de realiteit anders kan bekijken. En dat is een verdienste. Het wil niet zeggen dat men onverantwoordelijk zou zijn. Als men mensen dient bij te staan omdat ze in een nood verkeren, dan is dat heel mooi. Vaak echter, is moraliteit eerder iets waarmee men zich kan beoordelen en zich kan raken om zich te disciplineren of omdat men niet met jouw gedrag kan omgaan omwille van hun gevoeligheid of hun wens tot conformiteit.

Als de eigen weekheid of de eigen wonden gevrijwaard blijven van hun gedrag, dan kan men ontsnappen aan de draaglast van moralisering of uitsluiting. En dan heeft men eigenlijk een macht. En men hoeft daar niets mee te doen. Men houdt zichzelf gewoon vrij.

En dat klinkt als een vrij mannelijk perspectief, vind ik. Misschien zou het ook zo klinken voor tal van vrouwen.

Maar vrouwen kunnen dit evenzeer zichzelf toe-eigenen in één of andere vorm. Als een barrière die ze zouden hebben om evenzeer zich niet te laten raken opdat ze zich vrijwaren.

Waarbij hun zelfvertrouwen hen in staat stelt om hun eigen richting uit te gaan, met onafhankelijkheid.

Vrouwen doen dat. Dat is het mooie eraan. Dat het zo divers kan zijn. Een vrouw zou bv. kunnen bepalen waar ze haar zorgzaamheid geeft en waar niet. Om zo voor zichzelf een veilige situatie te creëren. En om haar eigen voorwaarden te bepalen. Dat is evenzeer een vrijwaring. Als iemand haar dan benadert op een wijze die zij niet graag heeft, dan kan ze voor zichzelf zorgen door dat gedrag niet te ondergaan.

Het wordt al snel duidelijk hoe dubieus het allemaal is om een vrouw in een bepaalde rol te laten glijden.

Een stereotiep leven van de zorgzame vrouw en haar verantwoordelijke man die haar veilig laat voelen en zo heeft zij liefde voor hem en hij krijgt waardering van haar. En zo zijn ze samen gelukkig. Er zijn tal van variaties op dit thema.

Vele mannen zouden de vrouw graag zien in zulk perspectief. Er hoeft op zich ook niets mis mee te zijn.

Net zoals er niets mis mee hoeft te zijn met een vrouw die een ander perspectief in zich draagt.

En nu heb ik een grote behoefte om weer meer vrouwelijkheid te omarmen. Want ik mis het al enorm.

Een vrouw haar vrijheid maakt haar blij. Dan schittert ze. Haar glimlach breed van vreugde. Haar zelfliefde vol met kracht. Ze ziet zichzelf in haar pracht. Ik voel haar al en ja, ze lacht.

13. Gesloten bloem

Gewoon even leven. Met een schwing.

Even ademen, diep. Er even weer zijn.

Ik verdwijn zo makkelijk. Maar ik wil niet terug.

Allemaal eruit en nog wat meer. Te veel man in mij en voor
wie of wat?

Dit is de vrijheid die ik verlang. Mijn adem is mijn vrijheid.
Dat ik kan bestaan. De wereld kan een slagveld zijn. Maar jij
mag blijven staan. Ik mag blijven staan. Gewoon genieten, een
pracht in mij, een pracht in jou, jouw bloei, mijn bloei.

Dat is genoeg. We kunnen elkaar blijven aanvallen. Of onszelf
aanvallen. Het maakt niets uit. Ik wil leven. Ik mag leven. Jij
mag leven. Laat ons elkaar laten leven. En als we elkaar niet
laten leven, leef dan alsnog.

Mooie bloem, zo gekwetst, zo geraakt

Leef, leef, leef

Je doet het al, 't is waargemaakt.

Nog wat meer, bijna blij

Groot verdriet, wees maar vrij

Laat maar los, je glimlacht wacht

Even zacht, de levensadem, daar reeds daar

Zie jezelf, gesloten bloem, je pracht verscholen

♥Maar teder breekbaar, was teder mooi♥

14. Overlapping

Zijn gedachten, mijn gevoel

Zijn pijn, mijn groei

Zijn impulsen, mijn reactieloosheid

Zijn onwil, mijn deugd

Zijn wil... gaat wel weer weg

Hij streeft me voorbij, ik draai mij om

Hij die zich weg wil, mijn ademruimte

Hem voelen, mij vrouw voelen

Gescheiden van hem, overlapping van hem

Ik ben er al, niet wetend wat te doen

Er gewoon zijn

Gewoon even genieten van mijn aanwezigheid

Dat is mijn zin

Ik hoef niets te doen, noch er mij onzeker bij te voelen

Mijn bestaan is mijn bestaan

Mijn glimlach is mijn glimlach

Hij overgeschreven, ik overgebleven

Maar toch ook een klein beetje, samen één

15. Bagatelle

Diepe adem, zachte ademtocht

De liefde stroomt uit haar,
zomaar weg maar zo verrijkt

Liefde uit haar is liefde in haar is liefde voor haarzelf

Haar blijdschap is liefde, verrukt

Aangetrokken, liefde stralend

Haar glimlach breed

Of zachtjes lieflijk, ingetogen

Daar waar ze is in haar geluk

Een roos gevoed, ontluikend

Haar adem snel, snakkend

Openend, een bloem

Wit roze rood gevoel, groeiend

Haar tenen krullend, haar rug buigend

Extase in een roze zucht

Bevrijde adem, opgelucht

Genietend, genietend, zo verbaasd

♥Een glimlach met een bloem in haar♥

16. Spiritueel

Zovele vrouwen verspreiden hun liefde via YouTube of andere kanalen. Ik leer over het zachte leven, over hun ervaringen, over hun vrouwelijkheid. Het doet me deugd.

Soms is er een beetje een vlam, een chemie. Iets dat klikt, iets waar men open voor staat en dat je ballast verlicht. Misschien is dat spiritueel.

Spiritualiteit is vreemd. Mensen kunnen hun spirituele problemen uitwerken op elkaar. Iemand is teleurgesteld in jou, iemand vindt dat je niet deugd. Ze laten het je blijken. Ze negeren je. Jij raakt gekwetst. Spiritualiteit lijdt. Als je er bij stilstaat, is het vrij evident dat dit niet de bedoeling mag zijn van spiritualiteit.

Soms verliezen we het geloof in ons. Gewoon het geloof om te geloven in onze eigen aspiraties. Alsof dat licht dat ons leidt, stralende uit ons, niet meer bestaat.

Er is vast een oplossing. Dan toch zeker een pad. Om zich te laten prikkelen. De vlam, de chemie, weer aanwakkeren.

Het probleem ligt vast niet enkel bij jou. Hele samenlevingen lijken hun spiritualiteit wat verloren te hebben. En misschien is de drang voor conformiteit als een teken van een gefaalde spiritualiteit. Je weet wel, de oplossing om alles meer in lijn te laten lopen ten koste van diversiteit. Hoe het ook moge zijn...

♥Geef niet op, je bent er veel te mooi voor♥

17. Ondergedompeld

Een man handelt sterk vanuit de wil. Daar gaat controle mee gepaard. Zulk behoud van controle is dan misschien een beetje als een onderdompeling in de wil.

Een vrouw kiest meer haar eigen conditionering. Ze dompelt zich onder, maar des te meer in de omgeving. Haar huis, haar kledij, haar muziek, haar hobby's. Ze creëert een omgeving, vaak vol met schoonheid waarin ze zich dan goed kan voelen. Verrijkt. En ze voelt graag dat ze daar niet alleen in staat.

En zo kan het loslaten van de wil als een pad zijn naar vrouwelijkheid. Me vrouw voelen in de omgeving door me erin onder te dompelen.

Zo kan de omgeving me voeden. Net zoals de dingen die ik doe en die vrouwelijk aanvoelen, me kunnen voeden. Het kan een gevoel van liefde teweegbrengen. En de liefde in haar, is de liefde uit haar en de liefde voor haarzelf. Zo kan ze zichzelf geven. En dat gevoel is zo heerlijk.

Toch is dit allemaal eigenlijk ook een beetje *genderloos*. Sommige vrouwen zouden meer initiatief nemen. Een beetje meer uitgaande vanuit hun wil. Dat hoeft hen helemaal niet mannelijk te maken. Misschien zouden sommigen van hen zich wel aangetrokken voelen tot een man die meer toenadering zoekt tot vrouwelijke aspecten. Het hoeft niet allemaal in één *genderpatroon* gegoten te worden. Diversiteit♥

Ik, echter, wil geen *vrouwelijke man* zijn. Daarmee blijf ik mijn vrouwelijkheid afgescheiden houden. Zo veel mooier.♥

18. Het kleine geluk

Het kleine geluk staat tegenover die *grote wil*.

Ik bedoel, om zich te bevrijden van grote ideeën. En de drang om ze te creëren. Het is haast een prestatiedrang. Het kan vooruitstrevend aanvoelen. Een zoektocht naar vooruitgang.

Maar ik zeg het met een zucht. Want het is evenzeer wat zwaarmoedig. En waar is het kleine geluk in dit plaatje? Mijn simpele pleziertjes zonder dat het meer hoeft te zijn?

De bevrijding van het grootse ter streling van mijn glimlach?

Het kleine geluk, het lichte gemoed. Even bevrijd. En kan dat nog wat langer duren? Yup.

Mijn gevoelens, die ervaring. Mijn plezier, mijn intimiteit, zomaar daar omdat ik even mezelf ben. Niet meer verlangend dan dat. Niet zoekend naar tal van ideeën die me maar zouden afleiden en depriveren.

Is zo simpel zijn dan niet grandioos?

Hmmm.. ja! Ik voel me gewoon even blij. Even genieten van mezelf. Het even niet vergeten. Even voelen... ik ben hier. Ik ervaar me zo. Hoe dat dan is. Ik weet niet hoe. Ik weet niet altijd hoe ik glimlach. Al goed. En waarom ligt mijn hoofd nu op mijn schouder? En waarom voelen mijn woordjes ineens zo zoet? En waarom, waarom, zijn de vragen weg? Even stil. En nog een beetje. Stilte zoet.....

Ben je er nog altijd? Blijf maar even. Misschien hebben we elkaar stiekem graag. ♥Jij, even een beetje verbaasd.♥

19. Zachte vrouwelijkheid

Nu voel ik me best vrouwelijk, op een zachte manier. Alsof ik niets hoeft te doen om vrouwelijk te zijn. Dat is een verademing. Soms was het een storm. Haast een strijd tussen het mannelijke aspect en het vrouwelijke aspect.

Het speelse vrouwelijke aspect van mij, waar ik echt wel van hou, kwam vaak tot stand als ontsnappingspogingen van het mannelijke aspect. Dat was ten volle gewild. Maar ook niet duurzaam. Bij momenten was die speelse kant het enige dat werkte. Het mannelijke aspect was soms gewoon te sterk.

Maar nu is de storm wat gaan liggen. De wil is wat gaan liggen. Nu is er een grotere overlapping mogelijk. Het mannelijke in mij gaat liggen. Het staat open voor een zachte vrouwelijke kant.

Zo had het altijd dienen te gaan. Meteen klaar zijnd voor een normalere transitie naar grotere vrouwelijkheid.

Het was echt een waar escapisme. Toen ik vrouwelijker wou zijn, had ik reeds momenten van vrouwelijkheid beleefd. Momenten die me zo overvielen. In dat opzicht stond ik reeds vrij ver. Maar de mannelijkheid kon evenzeer nog zo sterk opduiken... maar was ook niet overeind te houden. Zo was ik er enerzijds klaar voor. En anderzijds ook helemaal niet.

De vrouwelijkheid dient nog steeds te groeien. Ik verlang er zo naar. Hopelijk nu klaar voor meer, op een duurzame wijze.

♥ Heel veel liefde ♥

20. Groot geluk

Mijn vrouwelijkheid heeft de nacht overleefd. Ik bedoel... ik stond altijd op met een mannelijk gevoel. Ook in mijn dromen was ik een man. Deze keer stond ik op en voelde ik me nog steeds vrouwelijk. Zo'n verademing. Ik voel me meer en meer klaar voor wat zal volgen.

Er is nog een kantje in mij dat tegensputtert. Een mannelijk aspect dat er nog niet klaar voor is. En zich wat gedwongen voelt om mee te gaan op dit pad naar meer vrouwelijkheid.

Maar meer en meer vanuit mijn hele zelf, voel ik de bereidheid groeien.

Toch doe ik het nog steeds heel rustig aan. Ik probeer me te focussen op *het zijn* i.p.v. *het doen*. De ervaring i.p.v. de wil.

Om me te voelen. Dat is een rijkdom van de vrouw. Hoe mooi haar gevoelens kunnen zijn. Naar mijn gevoel hebben mannen dat zeker minder. Zij streven dan wel meer de wil na. Om daarvan te genieten. Hun verwezenlijking.

Voor mij was het vroeger hierbij een zoektocht naar waarheid. Dat was een verwezenlijking. Het interesseert me nog weinig.

Er is meer dan de waarheid alleen. Zich ervaren. Met de kleine gelukjes die passeren. Met inzichtjes die zich verrijken. Niet als doel, maar passerend langs het pad, zich bevrijdend en verrijkend. Versnaperingen met wat waarheid in, langs de tocht in het onbekende van de spiritualiteit.

Ik weet het wel, de vrouw is ook kwetsbaar. Het is niet altijd zo subliem. Maar ik voel me overtuigd dat ik meer en meer...

♥van de vrouwelijkheid hou. Haar omarming is mijn wens♥

21. Verder gaan

Het loop nu spontaner. Ik hou van de vrouwelijkheid. Maar ik kan mezelf er ook niet recht naartoe sturen.

Nu is het veel voelen en weinig denken. Wanneer de gedachten vervagen, vervaagt ook mijn vroegere zelf. Met mijn gevoelens die me dan soms omhelzen met vrouwelijke momenten.

En controle loslaten. Dat helpt ook om de vrouwelijkheid naar boven te laten komen.

En *mezelf* loslaten. Soms komt het mannelijke in mij naar boven. Dat leven. Die herinneringen. Wie ik was maar niet meer verlang om te zijn.

Ik laat het allemaal meer gebeuren. Wanneer ik me even minder vrouwelijker voel, richt ik daar mijn aandacht wel op.

Ik voel me goed, vrij bevrijd. Alsof niets me nog hoeft tegen te houden om dit nieuwe leven te beleven. En ik doe het al.

Hoe het zal verder evolueren... ik heb geen idee. Maar ik denk nog steeds... in de richting van de omhelzing van vrouwelijkheid.

Dat ik dit kan typen en me ondertussen nogal vrouwelijk kan voelen, voelt als een mirakel op zich.

De vlucht naar de vrouwelijkheid is echter haast achter de rug. De bestemming is al wat in zicht en ik kijk haast niet meer achterom.

Misschien eindigt het boekje dan ook hier. ♥

22. Dartel

Lieflijk weerloos

Niets behoevend

Zachte streling, zachtjes strelend

Niemand daar, enkel ik

en een kleine stukje wereld

voor elkaar

openbloeiend, zich openstellend

het verlangen naar weerloosheid

weer herwonnen

weer mezelf gevend

Verlangend om vervuld te worden

Maar weerstaan

Nu, even daar

Voor mezelf

Genietend, dartel

met mijn eigen vreugde

Weerloos voor mezelf

Zelfvertrouwen verkregen

Me even blij aan mezelf gegeven

23. Weerloos

Alles wat niet immoreel is, daar zou jij de volkomen vrijheid mogen voor hebben. Niets zou je hoeven tegen te houden. Min of meer. Niemand zou die vrijheid horen in te perken. Jij ook niet. Tenzij je dat zelf wil. Wat soms wel beter aanvoelt.

Mijn vrijheid, het zacht liefhebben van mezelf. Dat is ook een vrijheid. Ongeacht van wat anderen denken. Even daar zijn. Voor mezelf. Zelfs al was die zelf er ooit niet.

En om me te laten gaan. Om me erin te verliezen. En om tegelijkertijd te voelen... zo wil ik zijn. En zo ben ik. En een wil die er tegenin gaat, laat ik vallen. En zo word ik even des te vrouwelijker.

Zulke weerloosheid. Fout wanneer je eronder zou lijden. Maar zo goed wanneer je er des te meer open voor kan staan omdat je minder gekwetst raakt. Vind ik. Zo onbezonnen, zich geven.

Als men zich weerloos opstelt, dan kan men maar beter sterk zijn. Zodat men niet gekwetst raakt. Al het leed dat men te verwerken krijgt en waar men zich uiteindelijk kan van bevrijden, kan zich zo sterk maken... of zo vrij maken dat weerloosheid des te minder een probleem wordt. En dan kan men weer des te meer liefde aangaan.

Een “zij” die er nog niet helemaal is maar waartoe ik me aangetrokken voel en waarvan ik weet wat ze wil (haar vrouwelijkheid), kan me helpen door in te geven aan haar.

Meer en meer beseft ik dan ook: het gaat over wat “zij” wilt. Niet over wat “ik” wil. “Zij” is mijn gender.

Het is minder zich proberen voort te duwen richting de vrouwelijkheid. En des te meer ertoe aangetrokken zijn. Zich laten verleiden. De verleiding sterker dan de wil. Om in te geven. Geregeld met een glimlach. Of met een goed gevoel. Nog steeds verrast wanneer ik me vrouwelijk voel. Want ik vestig er niet altijd mijn aandacht op, noch voel ik me heel de tijd vrouwelijk.

En het stoort me ook niet. Zolang er maar voldoende vrouwelijkheid is in mij. Dan voel ik me gerust in mezelf. Voel ik me vreugdevol, ingevend aan mijn weerloosheid. Een beetje dartel. Lieflijk liefhebbend.

En allemaal door een speling van het lot ben ik hierin beland. Door een lieve ondeugende vrouw die me voorheen als man hielp om mijn vrouwelijke kant te ontwikkelen. En dan... ik die brak... ik die geen uitweg zag... en begon in te geven aan de wens tot een ander gender. En wie weet hoe lang ik het anders nog wij blijven volhouden als man...

En de vrijheid die ik ben gekomen... door wat te ontsnappen aan wie ik was.♥

Vrijheid... niet wat je moet doen. Maar wat je mag doen. En wat je kan doen. En om (opnieuw) de wereld zo te benaderen.

De vrijheid. In de creatie. In de fantasie. Niet... wat is echt? Wat is de waarheid? Maar wat kan echt zijn? Wat kan de waarheid worden?

Daar schuilt de vrijheid. In de droom van een nieuw leven. In de droom van een nieuwe wereld. Wat is er mogelijk voor jou? Wat is er mogelijk voor mij? De verleiding lonkt.♥

24. Vrijheid in de ervaring

Gedachten vormen een structuur. Hiermee verschilt het van een ervaring die vrij kan vloeien. Via de gedachten kan men een grip krijgen op de ervaringen. Men denkt iets en men onderbreekt de ervaring. Of men denkt iets over de ervaring. Of men observeert zichzelf. En men onderbreekt ze evenzeer.

Gedachten zijn een middel om tot tal van dingen te komen. Ze zijn ook rigide en vaak kan men onbewust in een denkmodus vertoeven. Waarbij men dan zelf geen aandacht vestigt op het feit dat men de dingen benadert vanuit de structuren der gedachten.

Mij lijkt het vaak beter om die structuur te *zien*. Zodat men de ervaring beter kan vrijwaren van zulke structuren. De ervaring is het onbekende. Het lijkt vaak zelfs datgene te zijn waarvan men niet wist dat men het niet wist. Ja, men kent vaak op één of andere manier de ervaring. Men voelt ze. Maar het vergt heel wat meer om zo'n ervaring te gaan beschrijven met gedachten. Daarom kan de ervaring als onbekend worden beschouwd. En vaak zou men vergeten, vanuit die structuren der gedachten, dat zulke beleving van de ervaring mogelijk was. Immers, de ervaring past niet in die structuur. Ze is onbekend vanuit die structuur. En zelfs al zou men de ervaring beschrijven vanuit de gedachten, dan is de ervaring nog steeds niet die beschrijving. Ze blijft er altijd buiten staan.

Ik hou van de ervaring. Ze laat mij vrouwelijk voelen. Ze geeft me ook toegang tot het onbekende. Ze geeft me een vrijheid. Met mijn gedachten kan ik mijn eigen ervaringen ondermijnen. En mezelf niet laten zijn omdat ik iets denk over mezelf. Foei. ♥ Maar denk er niet te veel over na. ♥

25. De waarheid of de ervaring?

Soms kunnen onze ervaringen, inclusief de ervaringen die we hebben over onszelf, een pijnlijke klap krijgen.

Dat kan gebeuren omdat de waarheid die we hebben, volgens onszelf, over onszelf, een pijnlijke klap kan krijgen.

Bijvoorbeeld omdat andere mensen iets denken over zich dat totaal niet strookt met de waarheid die jij hebt over jezelf. Zij lijken jouw waarheid te vervangen door hun waarheid. En soms kan dat zo pijnlijk zijn dat het moeilijk wordt om zich nog op eenzelfde wijze te ervaren als voorheen.

Maar wat is dan uiteindelijk het belangrijkste? De waarheid? Of een ervaring van jezelf die opnieuw goed aanvoelt?

Men zou kunnen stellen dat de waarheid het belangrijkste is. Soms lukt het alleen niet om jouw waarheid wat te kunnen herbevestigen naar anderen toe. Soms is het een verloren strijd.

En een ervaring van jezelf en een ervaring van de omgeving die opnieuw aangenaam en verrijkend kan aanvoelen, dat kan uiteindelijk als belangrijker aanvoelen dat hun waarheid over jou.

De waarheid die ik voorheen had omtrent mezelf, die is zoek geraakt in zo'n strijd. Ik ben niet meer op zoek naar mijn vroegere ervaringen. Die ervaringen die toen een klap kregen.

♥ Ik wil nieuwe ervaringen. Geloven in mezelf. ♥

26. In zichzelf duiken

Een man kan de neiging hebben om zich wat af te zonderen in zijn eigen wil tenzij hij merkt dat hij juist benaderd wordt.

Bij een vrouw lijkt het minder te hoeven gaan om de wil. Als zij zich niet juist behandeld voelt, dan zullen haar gevoelens haar dat vertellen. Ze kan haar wil uitoefenen om op te komen voor zichzelf. Evenzeer kan ze de gevoelens opzoeken waarin ze zich goed voelt. En kleine pleziertjes opzoeken. Ik toch. Terug de herkenning vinden in haar gevoelens. Herkennen wat rechtvaardig was vanuit haar gevoelens. Herkennen dat het gedrag van anderen schadelijk kan zijn voor haar gevoelens. Aan zichzelf denken door haar gevoelens weer centraal te stellen. Nagaan wat beter is voor haar. De liefde voor zichzelf herwaarderen daar waar anderen die ondermijnden. Omdat het zo voelde voor haar.

Je kan er een wil in herkennen. Dat is wat ze dan wilt. Maar bij een vrouw lijkt het dan meer te gaan over haar gevoelens en minder over die wil.

Het lijkt voor een stuk net te gaan over het loslaten van een wil. Zodat ze weer ongestoord kan komen tot haar eigen gevoelens. Dat is wat ik nu aan het proberen ben.

Voor mij is dit momenteel makkelijker dan wat ik voorheen probeerde, toen ik nog mannelijker was, namelijk, om mijn wil uit te spreken. Om zo te proberen om mijn standpunt te laten gelden. Dat lukte niet zo goed. Maar het doet me ook denken... hoe gaat een vrouw om met een wereld waarin tal van wil geldt? Het ideaal voor haar lijkt... dat haar gevoelens ongestoord zouden gelden. Een vrouwelijke wereld. ♥

27. Weg

Ik voelde me erg vrouwelijk. Ik ging er echt voor. Maar dan gebeurde er iets dat mij eerst licht raakte, daarna diep raakte.

Het was het hele fenomeen van de climax gevolgd door de anticlimax. De mannelijkheid kwam weer naar boven. Een hele dag deed ik wat ik altijd deed. Vrij vrouwelijke dingen. Maar de vrouwelijkheid kwam niet of nauwelijks terug. Er leek iets in mij veranderd te zijn.

De volgende ochtend, me nog steeds mannelijk voelend, begon ik mijn leven te herbekijken. Ik keek terug op mijn leven. Hoe onnozel het was. Dat is een waar risico voor eenieder. Het gaat vaak niet zozeer om wat je doet. Maar om hoe je ondertussen bent. En het soms moeilijk doorhebt. Omdat je in je eigen leven zit. En niet erbuiten staat.

Ik heb het allemaal wat achtergelaten, dat oude leven, hoe ik was. Maar wat diende ik nu te doen? Weer leven als man. Ik heb er geen motivatie voor.

Ik begon te huilen. Om wat ik kwijt was.

Maar toen besepte ik het ten volle. Ik wil liever vrouw zijn dan man. En dat zal zo blijven. En dat sterkt mij wel.

In welke mate het allemaal zal lukken, ik heb geen idee. Maar ik voel haar al een beetje terug. Ik genoot weer meer van mijn vrouwelijke kledij. En van het vrouwelijk zijn.

Misschien is er wel weer iets veranderd. Een climax na de anticlimax. Misschien is een echte diepe wil om vrouwelijk of vrouwelijker te zijn, wel voldoende. Misschien is dit niet het einde maar het begin. ♥

28. Enkele puntjes

- ♥ Houden van zorgzaamheid
- ♥ Liever zorgen voor mezelf dan het nastreven van de wil. (Me ook liever, in enige mate, openstellen dan me afzonderen vanuit de wil)
- ♥ De vrijheid om te doen wat ik wil. Maar enkel als ik hiermee zorg draag voor mezelf. Opdat de vrijheid me kan verrijken. (Geen zorgzaamheid boven vrijheid als de vrijheid zelf positief is voor mij)
- ♥ Mezelf veilig laten voelen
- ♥ Wat meer zorg gaan dragen voor mijn uiterlijk
- ♥ Openstaan voor verandering, voor iets nieuw, aan mezelf en aan mijn leven. En dat willen opzoeken.
- ♥ Me meer bevrijden van oude gedragspatronen en denkwijzen. En vrijer zijn van hun uitlokking in mij als een automatisme.
- ♥ Vrouwelijkheid opzoeken door vrouwelijke dingen te ervaren wanneer ik me niet vrouwelijk genoeg voel.
- ♥ Integratie en overlapping van het mannelijke aspect met het vrouwelijke aspect. Maar met een nadruk op de verdere ontwikkeling van mijn vrouwelijke kant. *Want zij is mijn gender.*
- ♥ Beseffen dat ik hou van mijn vrouwelijkheid. Dat ze steeds opnieuw daar zal zijn. En dat ik op haar wil ingaan. ♥

29. Gedompeld in vrouwelijkheid

Als men op YouTube kijkt naar filmpjes waarin vrouwen hun uitleg doen over hoe ze vrouw zijn, dan praten ze soms over hun vrouwelijke energie en hun mannelijke energie. Het klinkt niet wetenschappelijk maar ze weten waarover ze spreken. Hun mannelijke energie is datgene in hen waarvan zij herkennen dat het meer aansluit bij het mannelijke. Soms vertellen ze hierbij dat het iets is dat ze hebben aangeleerd omdat het soms moeilijk was om te kunnen overleven of gedijen in hun vrouwelijke energie. Het lijkt mij dat vrouwen soms leren om hun stroom van vrouwelijke energie af en toe wat terug te schroeven omdat ze voelen dat hun vrouwelijke energie hen schade zou toebrengen. Ze zijn bv. zorgzaam, ze stellen zich bloot, ze zijn wat weerloos maar met het verlangen dat ze zorgzaamheid gaan terugkrijgen. Dat het een positief gevoel zal zijn. Maar het gebeurt dan niet. Ze raken gekwetst en ze kunnen hun vrouwelijkheid gaan associëren met hulpeloosheid. Als een reactie hierop kunnen vrouwen gaan leren om zich af te schermen. En soms, daarbovenop, zich een defensieve attitude aan te leren. Het is een manier om aan zichzelf te denken. Om op te komen voor zichzelf. Het wordt wat meer hun wil. Het lijkt me steek te houden dat dit voor hen meer aanleunt bij het mannelijke.

Maar ook dan domineert het vrouwelijke nog bij hen. Want ze voelen zich uiteraard nog steeds vrouw.

Ik voel nu soms iets gelijkaardig bij mezelf. Maar evoluerende in de andere richting. Dat mijn mannelijkheid geabsorbeerd wordt door vrouwelijkheid. Dat de vrouwelijkheid kan domineren. Soms neigende naar zoete vrouwelijke energie. ♥

30. Roze esoterie

De ervaring gaat niet over willen of niet willen. Het gaat over het ondergaan. Zonder wil of onwil die in de weg staat.

En om dan mogelijk op te gaan in de ervaring. Er zich niet kunnen tegen weren. Of willen weren.

De ervaring wordt dan soms haast iets mythisch. Met een blootstelling waarvan men niet weet of lijkt te kunnen weten hoe ze mogelijk is.

Het vrouwelijke hormoon... zij kan een katalysator zijn van vrouwelijke ervaringen. Enkel wanneer men toegeeft. Het lijkt mogelijk te zijn om te weerstaan. Natuurlijk, voor mij is de verleiding groot. Om op haar in te gaan. Eigen wordend met de ervaring. Alsof haar invloed zich verspreid doorheen lichaam en geest. Ja, soms zo heftig. Al was het maar eventjes.

En dan weer afbouwend. Nog nazinderend. Soms sluimerend. Maar nog steeds anders zijnd als voorheen. Oef...

En dat opnieuw en opnieuw. Verleid. Door die kracht. De angst wegnemend. Ja, ze is daar, de vrouwelijke ervaring, ze is daar voor mij. Opnieuw en opnieuw en opnieuw... nooit meer zonder haar. Mijn glimlach. Die verlossing en bevrijding.

Ja, ik kan anders zijn, ik kan anders zijn. Ik ben het al. Ik ben het nog. Ik ben het meer. Weer. Mijn vrouwelijke glimlach.

Het vrouwelijke domein. De poort gaat open. Langzaam weer dicht. Kan ik nog ontsnappen? Onzin. Niet meer. Nooit meer.

♥Een deel van haar werd een deel van mij♥

31. De realiteit is van jou

Het gaat niet over succes. Zal de realiteit van jou zijn? Wel, mogelijk soms wel. En soms niet. Het gaat over de bereidheid in jou. Om je te willen openstellen tot de ervaring. Onbezonnen. En belangrijk... het houdt in... dat men eventjes zoveel loslaat. Zoveel van je eigen leven. Zoveel bagage. Eventjes... de valies uit het raam smijten. Eventjes een nieuwe valies. Gevuld met verrassingen. Met ervaringen... waarvan je niet wist of vergeten was... dat ze de jouwe konden zijn.

Een reis door het onbekende. Je gedachten voorbij. Je wil voorbij. Hoe lang is de reis? Gewoon, nog eventjes verder. Zolang je maar reist, ben je niet terug.

Daar is de bestemming... de andere ervaring van jezelf... door een tunnel, begroeid met bloemen en warme gaatjes gevuld met zonlicht. Daar aan het einde... een andere ervaring van jezelf. Ze was onbereikbaar vanuit jezelf.

Je bagage komt jou wel achterna. Tijd om je terug te roepen. Maar nu niet. Nu even niet. Even, de realiteit van jou. Hop, weer de bagage uit het raam. En dan rondkijken. Even... wat een leven. En dan nog wat meer.

De bestemming onbekend. Niet te beschrijven in enig boek. De ervaring is de openbaring. Steeds weer uniek. Uniek aan jou.

En dan ben je terug. De bloemen en het zonlicht verdwenen. De oude bekende valies... reeds daar. Laat ze nog even dicht. En dan nog even. Ze gaat wel weer open. Niets aan te doen.

♥Maar jij... had al gewonnen.♥

32. Controle loslaten

Controle loslaten kan bevrijdend zijn. Vaak willen we het echter niet. Soms zijn we verwickeld in een strijd. Zoals de strijd om onze waarheid. Om onze zelf.

Moraliteit dan weer, gaat vaak niet om aanvaarding. Het gaat vaak over “Hij/zij mocht dit niet doen.” of “Hij/zij heeft dat gedaan dus hij/zij deugt niet.” Enz. Het is een vaak een manier voor controle en afscherming van anderen.

Daarom dat aanvaarding van wat er gebeurd is. Of aanvaarding van hoe andere mensen zich aanzien, hoe vertekend het beeld ook kan zijn, heel belangrijk kan zijn.

De aanvaarding van de realiteit. Maar waarom? Zou men kunnen denken. Waarom aanvaarden wat niet juist ging?

Soms lijkt het alsof we een deel van onszelf opgeven wanneer we zulke strijd zouden loslaten. Het probleem is dan ook... we hebben geen alternatief. Onszelf is het enige wat we hebben. Als we dat lijken te verliezen door te aanvaarden wat we vanuit onszelf niet mogen aanvaarden volgens onszelf, wat blijft er dan nog over?

Daarom kan het belangrijk zijn om een leven op te bouwen dat los staat van die hele verwikkeling. Een beetje een alternatieve zelf. Een beetje een tweede leven. Dat klinkt mogelijk dubieus. Maar evenzeer kan het bekeken worden als een tweede kans. Als een uitweg. Als een recht.

Ik kwam hier per toeval op. Ik was ontevreden met mijn gender. En als een neveneffect, kan ik het oude los gaan laten♥

33. De wil versus de stroom

De wil associeer ik met een zelf, met een identiteit. Waaruit je dit wilt en dat wilt en andere dingen dan weer niet. Wat je dan wilt en niet wilt, lijkt voor een groot stuk dan reeds bepaald te zijn door jou. Door hoe jij bent.

En je kan dat dan wel een beetje gaan bevragen. “Zou ik niet is iets anders doen?” Maar hoe die bevraging gebeurt en tot welke conclusie je komt, kan ook opnieuw voor een groot stuk bepaald zijn door hoe jij reeds in elkaar stak.

Een stroom daarentegen, als iets dat veel vrijer loopt, minder voorbepaald is, is dan ook een alternatief.

Dus... om veel lossier te zijn. Je zou bv. iets kunnen beginnen vanuit de wil. Je zou kunnen denken... het voelt wel goed om dit te doen. Het stond mogelijk veel minder vast. Je dacht vrij spontaan... dit wil ik wel is proberen. En als het je dan niet lijkt te liggen, zou je het ook weer heel snel kunnen loslaten. Er zou veel minder een overtuiging zijn vanuit je zelf om het te blijven doen omdat men zich daar veel minder van overtuigd zou hebben vanuit de wil.

Bij de stroom gaat het niet zozeer over een behoud van zichzelf vanuit de wil. Het gaat net over een behoud van zichzelf vanuit de stroom, zich vrij houdend, wentelend.

Soms is er een evolutie van de stroom naar de wil. Omdat men bv. begon te blokkeren. In de knoop kwam te zitten. Waardoor de stroom gehinderd werd. En men uiteindelijk op de wil ging berusten. Wat met een evolutie van de wil naar de stroom?

♥De stroom doet zo'n deugd.♥

34. Extensie

Het vrouwelijke deel is voor een stuk als een extensie aan het worden van mezelf. Dat is niet evident omdat het mannelijke deel vol frustraties zat en in zichzelf gekeerd was.

Zijn strijd om de waarheid, zijn frustraties met hoe hij benaderd werd en met hoe het is gelopen. Zijn onkunde om er een uitweg in te zien. Evenzeer zijn herkenning van het eigen falen. Wat te doen?

Het zich niet aantrekken. Ja, er kunnen nog dingen ondernomen worden. Maar wat men ook kan doen... is het zich niet aantrekken. Met opgeheven hoofd... verder gaan. Dat is de vrouwelijke deel. Ieder zijn leven. En ik het mijne. Gewoon... als de vrouwelijke zelfrechtvaardiging. Dat woord klinkt misschien verdacht. Het hoeft niet altijd zo te zijn. Je kan niet altijd in twijfel blijven vertoeven. Soms deugt het om jezelf een beetje met je eigen gelijk te sieren. Je eigen gelijk... hier bedoeld als... je eigen levensloop gaan volgen, met het vertrouwen dat dit nieuwe pad eigenlijk de juiste beslissing is.

Dat is voortgaan. Dat is kunnen berusten op jezelf. Dat is hier de vrouwelijke extensie op dat mannelijke deel.

Soms lijkt het alsof de vrouw zo goed is in het absorberen. Het is één van haar speelse gaven. Om te zien hoe het anders kan daar waar de man soms te stug is. Ja, haar stroom. Ze houdt haar vrijheid. En in haar vrijheid is er liefde aanwezig voor haarzelf. Want ze herkent dat zij de juiste beslissing neemt.

Soms is het haast alsof het mannelijke deel wilt zeggen: "Ik hou van haar." Alleen is dat een beetje vreemd, zelfs voor mij.

♥Ik ben vooral zo verheugd. En ook een beetje één.♥

35. Eigenwaarde

Voor mij was het als man moeilijk om mijn eigenwaarde te vinden. Ik deed moeite om ertoe te komen. Het deed ook veel pijn wanneer het faalde. Voor andere mannen kan dat vast anders lopen. Voor mij ging het zo.

Dat zou voor een vrouw evenzeer gelijkaardig kunnen zijn. Een vrouw kan ook ergens veeleisend zijn. Zeker met een charme omdat ze zo haar kan ontwikkelen. Natuurlijk kan dat ook moeilijk worden voor haar.

Soms is een vrouw evenzeer relatief snel voldaan. Mogelijk omdat ze haar eigenwaarde kent. Ze weet wat ze waard is. Ik bedoel geen ijdelheid of grootheidswaan. Gewoon... haar zelfvertrouwen. Haar opgeheven hoofd. Dat kan ook een charme hebben.

Ze zou immers minder kunnen vallen voor complimentjes. Ze is immers reeds zelfvoldaan. Ze zou van de aandacht kunnen genieten... als die aandacht haar ligt. Ze weet wat ze wil. Zij beslist. Ze is een dame. Misschien een beetje... een koningin.

♥En dit is allemaal zeer vrouwelijk!♥

Wat interessant is... is dat het evenzeer toch een beetje kan doen denken aan een man. De man die beslist. De man die de controle behoudt. De man die zijn wil nastreeft.

Het is interessant voor mij omdat ik liever die koningin heb dan die man! Want ik denk dan... hij kan haar niet zomaar strikken. En dat vind ik mooi.

♥Alsof ze een voorbode is tot een andere verstandhouding.♥

36. Intermezzo

Eventjes iets anders...

Kennen wij onszelf?

Een deel van ons gedrag zou mogelijk niet duidelijk zijn voor onszelf.

Ik denk zelfs dat het mogelijk is om gedrag te hebben dat we zelfs totaal niet gekozen hebben. Dat tegen eigen wil en dank als een soort van zelfhypnose in onszelf wordt gebrand omwille van een openheid die we hadden of omwille van een gebrek aan verweer, zoals een wonde. (Bij openheid is er ook een gebrek aan verweer.)

Hoe kunnen wij zulk gedrag ophelderen?

Ik denk door observatie van de gedachten en gevoelens zoals ze in ons opkomen. Het kunnen observeren, geeft aan dat men er toegang tot krijgt. Zo zouden we ons kunnen bevrijden van een deel van onszelf.

Maar de observatie dient wel vrij puur te zijn. Waarmee ik bedoel... het niet nagaan met gedachten. Meer kijken... alsof je bv. onvoorbereid naar het gedrag van een dier kijkt. Het komt tot jou. Meer de pure perceptie.

Het gevoel dat jij ergens controle verkrijgt door zulke observatie, zorgt ervoor dat de hypnose of indoctrinatie of conditionering, hoe je het ook wilt noemen, het zorgt ervoor dat de kracht afneemt. Jij voelt je weer meester. Meer bevrijd.

Ik weet echt niet in welke mate dit toepasselijk is voor anderen. Het moest er even uit. ♥

37. Zichzelf toebehoren

Als een vrouw haar controle probleemloos loslaat in het bijzijn van een man, dan zou ze twee dingen kunnen voelen.

Ze zou een verbondenheid kunnen voelen met hem. Zij die voelt dat zij zich voor een stuk kan geven aan hem. Ze maakt een toenadering tot hem. Alsof ze voelt dat ze hem een beetje kan toebehoren. Waar op zich niets mis mee hoeft te zijn als beiden loyaal zouden zijn naar elkaar. Het kan wederzijds zijn.

Ze zou echter ook kunnen voelen dat ze des te meer haarzelf toebehoort. Ze liet de controle los en het was geen probleem voor haar. Zij herkent dat. Ze kan zich verrijkt en hernieuwd voelen. Ze denkt meer aan haarzelf.

Het zou een keuze kunnen zijn. Want het lijkt erop dat het een beetje een spel kan zijn. Wie geeft het eerst toe? Wie geeft zich het eerst aan wie?

Als de vrouw haar te snel geeft dan zou ze controle opgeven naar die man toe, ze zou zich binden. Maar hij is daarom nog niet zo loyaal naar haar. Ze zou zich afhankelijk kunnen opstellen.

Dus het heeft voor haar iets te bieden om aan haarzelf te denken. Om dan te voelen dat ze zichzelf toebehoort. Ze is nog niet gestrikt. Ze kan des te meer haar speelsheid behouden. Misschien is hij wel meer gevallen voor haar.

Zo is het een liefdesspel. Ze kan het te braaf spelen. Te goeds. Omdat ze niet beter wist. Ze mag een beetje stout zijn. Wat ondeugend. Haar vrijheid staat immers een beetje op het spel.

38. Loslaten

Je kan kwaad zijn als jij je onrechtvaardig behandeld voelt. Het kan je pijn doen. Je kan gekweld zijn. Je benadeeld voelen.

Dat is vast normaal als je ergens vast komt te zitten. Je zou wel een uitweg kunnen willen maar je zou net kunnen voelen dat jou die uitweg wordt ontzegd.

Maar wat als je het kon loslaten? Niet dat je iedereen moet gaan vergeven. Dat is vast eerder iets voor zij die spijt hebben.

Maar gewoon... het laten vallen. Zij laten het daarom niet vallen. Maar jij misschien wel. Het is een manier om aan jezelf te denken.

Soms lijkt het alsof jij jezelf verliest omwille van hoe jij wordt opgevat. Maar heb jij jezelf nog?

Dat is de kwestie. Ik neem aan dat jij jezelf dan nog hebt.

Zo is het voor mij ook. Maar pas wanneer men zichzelf wat kan bevrijden, zou men zich daarvan kunnen overtuigen. En dan lijkt het ineens alsof de liefde voor zichzelf belangrijker is dan alle onzin die je zou doorgaan. Jouw leven is belangrijker dan hun moeite of onwil om liefde op te brengen voor jou. En moralen waaruit zou volgen dat jij fout bent en zij juist zijn... dat is toch tegelijkertijd hun gebrek aan liefde voor jou?

Om het dan los te laten en weer te voelen dat je des te meer van het leven kan genieten ondanks die levensloop... misschien is dat wel je recht. Om het oude leven wat te gaan vergeten in ruil voor een nieuw leven.♥

